Karin Zwinkels

Ellen Edmar upptäcker den afrikanska dansscenen

Ellen Edmar framför några av fotona ur utställningen. Porträtten visar dansare från de två danskompanierna Afro Kasa och Abatanguha. Foto: Karin Zwinkels

Frilansdansaren Ellen Edmar har mött och tränat med dansare i både Rwanda och Sydafrika. Nu har två av dessa dansare kommit till Göteborg för att hålla workshops på olika ställen i staden.

Österut från Drottningtorget ligger Stampgatan 8, en äldre byggnad fylld av ateljéer och musikstudios. Ellen Edmar har den här torsdagskvällen bjudit in till dansworkshop i hennes dansateljé. Ett fyrtiotal gäster har kommit och för de som inte dansar finns möjlighet att se Ellens fotoutställning *Dancers of Kigali*. Kigali är huvudstaden i det östafrikanska landet Rwanda och det var där Ellen träffade de två dansarna som håller i workshopen.

Ellen presenterar Alex Ssebaggala och Ibrahim Binego för workshopdeltagarna och sedan drar Alex igång med uppvärmningen. Efter tio minuter rinner svetten på alla. Resten av timmen delar Ibrahim med sig av sin stil Afro Fusion, en blandning av steg ur traditionella afrikanska danser och urbana stilar. Rytmerna strömmar ur högtalarna, fötterna kämpar för att hänga med i de snabba stegen och höfterna rör sig i cirklar till musiken.

Medan svetten torkar och vatten dricks börjar alla röra sig in mot köket för att titta på fotoutställningen. Ellen har längs hela väggarna i köket hängt upp bilderna hon tog när hon var i Kigali i fyra månader i vintras. Under den tiden åkte hon till olika ställen i staden med dansarna för att fånga dem på bild.

– Det blir ett sätt att umgås, säger hon. Och ett minne.

Slutprodukten blev porträtt där dansarna poserar på sätt som visar dem både som dansare och människor. I rörelse och stillastående. Många av bilderna har klara färgklickar som fångar blicken. Det är de starka färgerna från till exempel en orange jacka eller en blå vägg som sticker ut.

Att Ellen reste till Rwanda är följden av en rad sammanträffanden. Det började med att hon åkte till Sydafrika. Hon och hennes danspartner Mona Namér turnerade med ett band som hade en konsert i Sydafrika. I samband med konserten var de en månad i Johannesburg. Då träffade de flera dansare och ett år senare var de tillbaka i Sydafrika för att samarbeta med två av dem.

Ellen presenterar de två dansarna inför ett litet uppträdande de ger efter workshopen. Foto: Karin Zwinkels

När Ellen var hemma igen och satt på spårvagnen vände sig en kille mot henne och frågade om hon hade varit i Afrika.

– När man har varit länge i ett land som Sydafrika har man som en annan känsla i kroppen, säger Ellen som förklaring till hur han kunde se det på henne.

Det visade sig att killen var hennes granne och att han var från Rwanda. De blev kompisar och på hans bröllop träffade Ellen hans bror Cedric. Hon blev vän med Cedric och han bjöd Ellen till Rwanda. Den rwandiska konstscenen är liten på det sättet att alla känner alla så genom Cedric, som är modedesigner, träffade Ellen flera rwandiska dansare. Bland annat de två dansarna som nu är i Göteborg.

Ellen snubblade över dansen när hon följde med en kompis på en klass i MTV Grinding i tonåren. Att sedan gå danslinjen på gymnasiet blev för Ellen, som hatat skolan i hela sitt liv, ”hur bra som helst”. Efter det har hon fördjupat sig i dans på Åsa folkhögskola och på en utbildning i Barcelona. Nu frilansar hon sedan flera år tillbaka. Framförallt gör Ellen bidragsfinansierade projekt och när det inte finns några projekt jobbar hon extra.

– Det känns ganska okej nu, säger hon om extrajobbandet. Jag är inte fast i känslan av att det är det här jag ska göra i hela mitt liv.

Ellen är housedansare i grunden men skulle idag beskriva sig med den bredare termen dansare. Foto: Karin Zwinkels

När det kommer till framtiden så har Ellen ingen plan. Det brukar hon inte ha.

– Jag vill lita mer på att saker utvecklas. Livet utvecklas utanför en själv utan att man behöver styra, ställa och kontrollera. När jag kom hem från Sydafrika visste jag inte vad jag skulle göra och sen träffade jag Cedric.

Resultatet av mötet med Cedric blev resan till Rwanda.

Hon förklarar att hon såklart känner oro men att det är en känsla hon tror att alla känner, oavsett om de är frilansare eller har fast anställning.

– Det kan vara läskigt men man måste verkligen lita på livet och att det tar hand om en.

Detta är jag mest nöjd med
För det första är jag nöjd med att jag lyckades hitta Ellen. Jag sökte på ”Stampen” bland grupperna på Facebook och hittade en grupp som höll i dans- och musikjams på fredagar i Stampen. Gruppen hade dock inte varit aktiv på fyra år men jag kollade vem som hade startat gruppen och då var Ellen en utav de ansvariga. Jag gick in på hennes profil och såg att hon skulle ha det här eventet nu i veckan och hörde av mig till henne. Det jag är nöjd med i den här sökprocessen är att jag metodiskt kollade av olika ställen efter något som skulle kunna vara av intresse. Jag tittade också på hitta.se efter företag och affärer i området som kanske vara avvikande eller relevanta. Till slut hittade jag någon som jag tyckte var intressant och som hade något som gjorde personen aktuell just nu.
För det andra är jag nöjd med intervjun. Jag tycker att det blev ett samtal snarare än att det var jag som ställde frågor från en lista.

Detta tyckte jag var svårt
Det här ämnet ligger mig väldigt varmt om hjärtat och jag har båda mycket kunskap om och tankar kring ämnet. Under intervjun hjälpte de kunskaperna mig att föra en diskussion med intervjupersonen och få fram ett djupare lager i hennes relation till sin konst. Men när jag sen skulle skriva var jag tvungen att ta ett steg tillbaka. Jag behövde separera mitt eget intresse från vad jag kan anta är allmänintresse och jag behövde vara medveten om var det krävdes förklaring kring sådant som för mig är självklart.
Något jag även tyckte var svårt var hur jag skulle avsluta texten. Det blev så lätt alldeles för klämkäckt. Jag förstår varför de allra flesta personporträtt avslutas med ett citat. Det känns lämpligt att låta personen som står i centrum sätta punkt för texten.

Detta har jag lärt mig under övningen
Jag har lärt mig att göra en längre personlig intervju där jag förbereder mig så att jag vet vad jag vill få reda på men inte har exakta frågor formulerade så att vi kan prata fritt under samtalet.
Sedan har jag också lärt mig att ha en tydlig vinkel genom hela skrivprocessen som gör att det blir ganska självklart vilka delar som måste sållas bort, hur intressanta de än må vara.
Till sist har jag lärt mig att skriva pratminus utifrån anteckningar där jag inte alltid har fått med ordagrant vad personen har sagt. Då har jag skrivit med utgångspunkten att behålla kärnan i innehållet av vad intervjupersonen har sagt.

Källförteckning
Ellen Edmar 076-256 09 08